

Sygn. akt I C 373/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Jarosław Janeczek
Protokolant:	st. sekr. sąd. Monika Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016 roku w Rawie Mazowieckiej

na rozprawie

sprawy z powództwa

(...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko

K. N.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Jarosław Janeczek

Sygn. akt I C 373/16

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu w dniu 30 marca 2016 roku (data stempla pocztowego na korespondencji kierowanej do Sądu) powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. domagał się zasądzenia od pozwanego K. N. kwoty 1369,66 zł z ustawowymi odsetkami maksymalnymi liczonymi od kwoty 762,89 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 606,77 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że wierzytelność dochodzona przez powoda wynika z braku zapłaty z tytułu umowy (...) zawartej w dniu 5 lipca 2002 roku pomiędzy pozwanym a (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

Z uwagi na rażące naruszenia umowy przez pozwanego w części dotyczącej warunków spłaty przedmiotowa umowa została wypowiedziana. W związku z tym na pozwanym ciążył obowiązek zwrotu całości kwoty niespłaconego kapitału wraz z odsetkami umownymi i odsetkami karnymi.

Dalej powód wskazał, iż pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, na podstawie, którego było prowadzone postępowanie egzekucyjne, które nie doprowadziło do wyegzekwowania całości należności.

Następnie na podstawie umowy o przelew wierzytelności zawartej w dniu 9 grudnia 2013 roku (...) NSFIZ w W. nabył wierzytelność przysługującą (...) S.A. wobec pozwanego z tytułu umowy SALDO DEBETOWE z dnia 5 lipca 2002 roku. Z kolei na skutek umowy cesji wierzytelności zawartej dnia 27 maja 2015 roku wierzytelność z tytułu powyższej umowy wraz z prawem naliczania odsetek została przeniesiona na rzecz powoda.

Na wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie tj. kwotę 1369,66 zł składają się według powoda następujące należności: kwota 762,89 zł tytułem niespłaconej kwoty kapitału; kwota 194,23 zł tytułem kosztów poniesionych przez poprzedniego wierzyciela; kwota 122,79 zł tytułem odsetek ogółem; kwota 235,53 zł tytułem odsetek ogółem; kwota 54,22 tytułem odsetek naliczanych przez powoda od kwoty niespłaconego kapitału według stopy odsetek ustawowych od dnia 1 maja 2015 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w niniejszej sprawie.

Powód wskazał również, iż przesłał pozwanemu informację o zmianie wierzyciela oraz wezwał go do dobrowolnej zapłaty całej należności.

Strona pozwana, mimo prawidłowego powiadomienia, nie stawiła się na rozprawę i nie zajęła stanowiska w sprawie w żadnej formie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 listopada 2004 roku pozwany K. N. zawarł z (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. umowę rachunku bieżącego (...).

(dowód: poświadczona przez pełnomocnika za zgodność z oryginałem kopia umowy bankowej – k. 25-30)

W dniu 9 stycznia 2006 roku strony wyżej wskazanej umowy zawarły do niej aneks numer (...).

(dowód: poświadczona przez pełnomocnika za zgodność z oryginałem kopia aneksu – k. 29-30)

W dniu 18 lipca 2012 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. sporządziła pismo skierowane do K. N., w którym poinformowano go, iż w związku z niedozwolonym saldem debetowym wypowiedział umowę rachunku bieżącego z dnia 5 lipca 2002 roku z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia niniejszego pisma. Według autora pisma na dzień 13 lipca 2012 roku dla rachunku numer (...) saldo wynosiło – 385,02 zł, a odsetki od niedopuszczalnego salda debetowego – 24,97 zł.

(dowód: poświadczona przez pełnomocnika za zgodność z oryginałem kopia pisma – k. 33)

W dniu 1 lutego 2013 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. sporządził bankowy tytuł egzekucyjny o numerze (...), w którym wskazał, że K. N. ma zadłużenie z tytułu umowy numer 41102045800000110200123661 rachunku bankowego (...) z dnia 29 listopada 2004 roku. Na wymagalne zadłużenie miała się składać należność główna w wysokości 762,89 zł, odsetki liczone od dnia 1 sierpnia 2012 roku do dnia 31 stycznia 2013 roku w wysokości 121,33 zł, poniesione przez (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. koszty związane z wystawieniem bankowego tytułu egzekucyjnego w kwocie 67 zł

(dowód: poświadczona przez pełnomocnika za zgodność z oryginałem kopia bankowego tytułu egzekucyjnego - k. 34)

Postanowieniem z dnia 14 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach, VIII Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w R. nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

(dowód: kopia postanowienia – k. 34v-35)

W dniu 27 maja 2015 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. oraz (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zawarły umowę przelewu wierzytelności o bliżej nieznannej treści. Jej przedmiot miał być skonkretyzowany w oparciu o załącznik numer 1 do tejże umowy.

(dowód: poświadczona przez pełnomocnika za zgodność z oryginałem kopia części umowy – k. 14)

W dniu 26 czerwca 2015 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. sporządził pismo kierowane do K. N., w którym wzywał go do zapłaty zadłużenia z tytułu umowy SALDO DEBETOWE numer (...) z dnia 5 lipca 2002 roku. Kwota długu na dzień 3 lipca 2015 roku miała wynosić 1326,14 zł

(dowód: poświadczona przez pełnomocnika za zgodność z oryginałem kopia wezwania do zapłaty – k. 36)

W dniu 11 września 2015 roku Agio Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. oraz (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zawarły aneks numer (...) do umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 maja 2015 roku o bliżej nieznannej treści. Jego przedmiot miał być skonkretyzowany w oparciu o załącznik numer 1 do tegoż aneksu. W §1 ust. 1 strony oświadczył, iż w dniu 27 maja 2015 roku zawarły umowę przelewu wierzytelności nabytych pierwotnie od (...) S.A. na podstawie umowy cesji z dnia 18 czerwca 2014 roku.

(dowód: poświadczona przez pełnomocnika za zgodność z oryginałem kopia części aneksu – k. 15)

Z wyciągu załącznika numer 1 do aneksu numer (...) z dnia 11 września 2015 roku do umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 maja 2015 roku wynika jedynie, iż przedmiotem cesji była wierzytelność wobec dłużnika G. J..

(dowód: poświadczona przez pełnomocnika za zgodność z oryginałem kopia części załącznika – k. 16-18)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje wyłącznie na oddalenie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że Sąd pominął, jako spóźnione wnioski dowodowe powoda zgłoszone w piśmie procesowym datowanym na dzień 9 września 2016 roku, które dotarło do Sądu 14 września 2016 roku, a więc sześć dni przed rozprawą.

Po zmianie kodeksu postępowania cywilnego z września 2011 roku możliwość powoływania twierdzeń i dowodów, aż do zamknięcia rozprawy, została połączona z ryzykiem ich pominięcia w razie uznania ich przez sąd za spóźnione.

Od nowelizacji okoliczności faktyczne i dowody powinny być, bowiem przytaczane w sprawie we właściwym czasie, tj. przy uwzględnieniu stanu wiedzy strony, co do faktów i dowodów, z których chce skorzystać dla uzasadnienia zgłaszanych żądań lub zwalczania twierdzeń przeciwnika (por. K. Weitz, [w:] K. Markiewicz (red.), Reforma postępowania cywilnego w świetle projektów Komisji Kodyfikacyjnej, Warszawa 2011, s. 17, 23).

Oznacza to, że na stronę nałożony został ciężar powołania okoliczności faktycznych i zgłoszenia wniosków dowodowych najszybciej, jak to tylko jest możliwe w danym postępowaniu, w tym również w pismach procesowych mających na celu przygotowanie rozprawy a i w samym pozwie (por. art. 207 § 5 k.p.c.).

Należy wskazać, iż strona powodowa o tym, jakie jest jej powództwo i w związku z tym, jakie okoliczności faktyczne należy udowodnić wiedziała od samego początku.

Oczywistym jest, że w sprawie o zapłatę trzeba wykazać treść zobowiązania, jakie łączy strony.

Dowody uzasadniające roszczenie, należy zgłosić w powództwie i to niezależnie od tego czy sprawa będzie przedmiotem rozpoznania we postępowaniu upominawczym czy też z pominięciem tegoż postępowania.

W pozwie złożonym blisko pół roku przed rozprawą nie wskazano innych wniosków dowodowych niż wnioski o przeprowadzenie dowodu z dokumentów załączonych do pozwu.

Nie zasługuje na uwzględnienie pogląd, iż okoliczności faktyczne nie muszą być udowodnione dopóki sprawa jest rozpoznawana w postępowaniu upominawczym, a konieczność udowodnienia powództwa pojawia się dopiero w momencie skierowania sprawy na rozprawę.

Powód, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika mógł i powinien te wszystkie wnioski dowodowe wskazane obecnie w piśmie datowanym na dzień 9 września 2016 zgłosić w powództwie.

Nawet, jeśli tego nie zrobił, to należy wskazać, iż o terminie rozprawy został powiadomiony 23 maja 2016 roku, a więc blisko cztery miesiące przed rozprawą.

W takiej sytuacji zgłaszanie dowodów na kilka dni przed rozprawą wskazuje na lekceważenie zarówno Sądu, jak i strony przeciwnej.

Nie zachodzą w ocenie Sądu żadne szczególne okoliczności uzasadniające uwzględnienie wniosków dowodowych powoda zgłoszonych z tak znacznym opóźnieniem.

Powód, mimo że jest reprezentowany, nie wskazał jakichkolwiek argumentów uzasadniających składanie dowodów zmierzających do wykazania powództwa po 6 miesiącach od jego wytoczenia i na 6 dni przed rozprawą.

Jednocześnie należy wskazać, iż uwzględnienie wniosków dowodowych spowodowałoby przedłużenie postępowania albowiem zasłaby konieczność odroczenia rozprawy i doręczenia dokumentów stronie pozwanej.

Dlatego też wnioski powoda o przeprowadzenie dowodów z dokumentów Sąd oddalił (pomiął) w oparciu o art. 217 §2 k.p.c.

W drugiej kolejności należy odnieść się do kwestii dotyczącej formy wydanego orzeczenia.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zaszły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

Zgodnie, bowiem z art. 339 §1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Jednakże, pomimo niestawiennictwa pozwanego na rozprawie sąd nie może wydać wyroku zaocznego, jeżeli: pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie (art. 340 k.p.c.), albo sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność pozwanego jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć (art. 214 § 1 k.p.c.). Sąd nie wyda ponadto wyroku zaocznego, jeżeli na pierwszej rozprawie, poza pozwanym, nieobecny jest także powód, który nie żądał rozpoznania sprawy w swej nieobecności, gdyż w tym przypadku sąd zawiesza postępowanie (art. 177 § 1 pkt 5 k.p.c.).

Pozwany w żaden sposób nie wdał się w spór, co do istoty sprawy, nie stawił się na rozprawę pomimo, iż był o jej terminie prawidłowo zawiadomiony, nie złożył też odpowiedzi na pozew ani w żaden inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie. Nie wniósł również o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności. Okoliczności sprawy nie wskazują także, aby zaistniały jakieś szczególne przeszkody uniemożliwiające mu stawiennictwo na wezwanie Sądu. Co prawda pełnomocnik powoda również nie był obecny na rozprawie, ale złożył wniosek o jej przeprowadzenie pod jego nieobecność.

Zatem w świetle powyższych okoliczności zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

W myśl art. 339 §2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny, Sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powyższy przepis wprowadza swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997 - wkładka, Nr 10, poz. 44).

Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powyższa regulacja stanowi specyficzną sankcję za naruszenie ciężaru procesowego – wdania się w spór co do istoty sprawy (art. 221 k.p.c.), zrównują w skutkach brak zajęcia stanowiska przez pozwanego z przyznaniem przez niego okoliczności faktycznych (art. 230 k.p.c.)

Twierdzenia pozwu uznaje się za budzące uzasadnione wątpliwości, m.in. w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia przedstawione przez powoda są niekompletne, pozostawiają wątpliwości, co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, nie przedstawiają pełnego obrazu rzeczywistości, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp.

W takiej sytuacji wydając wyrok sąd nie może oprzeć się wyłącznie na twierdzeniach powoda i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1972 r., III CR 153/72 OSNCP 1973 z. 5, poz. 80, a także A. Zieliński, Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, opublikowana w systemie informacji prawnej Legalis w wersji elektronicznej).

W sprawie niniejszej pozwany, co prawda nie zaprzeczył istnieniu wierzytelności, bowiem nie zajął w ogóle stanowiska w sprawie, to jednakże w ocenie Sądu przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, co uniemożliwiało wydanie wyroku zaocznego uwzględniającego roszczenie.

Dla zastosowania art. 339 §2 k.p.c. w pierwszej kolejności konieczne jest zawarcie w pozwie lub dalszych pismach procesowych samych twierdzeń faktycznych, a powód w ocenie Sądu tego nie zrobił, a przynajmniej nie zrobił w takim zakresie, który pozwoliłby dokonać materialnoprawnej zasadności zgłoszonego powództwa.

Należy wskazać, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń faktycznych powoda w trybie art. 339 §2 k.p.c. nie zwalania Sądu od oceny, że przytoczone twierdzenia faktyczne uzasadniają zgłoszone roszczenie z punktu widzenia prawa materialnego (por. wyrok SN z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142; wyrok SN z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30).

Tym samym twierdzenia faktyczne powoda winny podawać wszelkie fakty niezbędne dla oceny roszczenia.

Należy podkreślić, iż twierdzenia faktyczne w rozumieniu art. 339 §2 k.p.c. muszą być wskazane przez samego powoda w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, a nie wynikać ze złożonych dokumentów (tzn. Sąd nie może stosując art. 339 §2 k.p.c. uzupełniać stanu faktycznego wskazanego przez powoda analizując przedstawione dowody, gdyż takie zachowanie Sądu jest faktycznym prowadzeniem postępowania dowodowego).

Twierdzeniami faktycznymi w rozumieniu art. 339 §2 k.p.c. nie jest sama kwota żądania. Kodeks postępowania cywilnego wyraźnie odróżnia żądanie pozwu (art. 187 §1 pkt 1 k.p.c.) od okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie (art. 187 §1 pkt 2 k.p.c.).

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy, należy wskazać, że powód w treści pozwu nie podał jakie były warunki umowy (w tym kwota udzielonej pożyczki lub kredytu), kiedy została ona wypowiedziana, w jaki sposób pozwany uchybił warunkom umowy (czy dokonywał wpłat i w jakiej wysokości), w jaki sposób zostały naliczone dochodzone odsetki, tj. nie podał kwot i okresów od jakich zostały naliczone, a także podstawy uprawnienia powoda i wierzyciela pierwotnego do ich naliczenia.

Powód wskazywał również, że pierwotny wierzyciel prowadził postępowanie egzekucyjne, ale nie wskazał jego konkretnych rezultatów. Nie wiadomo także, co według powoda składa się na koszty poniesione przez poprzedniego wierzyciela.

Nadto powód w uzasadnieniu pozwu powoływał się na umowę pozwanego z (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. z dnia 5 lipca 2002 roku a do pozwu załączył dokumenty dotyczącej innej umowy z 29 listopada 2004 roku (sama umowa – k. 25 i bankowy tytuł egzekucyjny – k. 34). Wzbudza to istotne wątpliwości co do podstawy faktycznej żądania.

Kolejne wątpliwości wzbudzają dokumenty dotyczące cesji.

I tak załącznik do cesji z 11 września 2015 roku (k. 17) nie wskazuje wcale na pozwanego, lecz na jakąś inną osobę.

Z kolei „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” (k. 24) co prawda wskazuje na pozwanego, ale z jego treści wynika, że przedmiotem cesji były należności z 4 faktur o jednym numerze i dacie płatności 2 stycznia 1900 roku (?).

Wskazane powyżej okoliczności wykluczają zastosowanie przytoczonego wyżej art. 339 k.p.c., skoro w zakresie wysokości roszczenia, powód nie przedstawił żadnych twierdzeń, które mogłyby być uznane za prawdziwe a te fakty, które powód podał (data umowy) również wzbudzają wątpliwości w świetle załączonych przez samego powoda dokumentów.

Samo zaś podanie kwot dochodzonych tytułem należności głównej i odsetek, zdaniem sądu, nie stanowi wystarczającego przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku.

Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r. w sprawie I CKU 87/97).

Wobec uzasadnionych wątpliwości, co do okoliczności faktycznych, w przytoczonych w pozwie, w szczególności, co do kwoty żądania, Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej przeprowadził postępowanie dowodowe z dokumentów załączonych do pozwu.

Przedstawiony przez powoda materiał dowodowy, pozwalający na poczynienie takich ustaleń faktycznych jak wskazano wyżej, nie uzasadnia powództwa skierowanego przeciwko pozwanej.

Jako że, zgodnie z art. 6 k.c., to powód winien udowodnić wszystkie niezbędne elementy stanu faktycznego, okoliczność ta uzasadnia w oddaleniu powództwa w całości.

Po pierwsze powód nie wykazał, że jest stroną jakiegokolwiek umowy zawartej z pozwaną (tj. że posiada legitymację procesową czynną).

Powód załączył „dokument” umowy przelewu, który nie może być podstawą jakichkolwiek ustaleń faktycznych, gdyż jest całkowicie zdekompletowany. Większość postanowień umownych, zapewne niekorzystnych dla powoda jest wymazana.

Powód może zachowywać dla siebie dowolne tajemnice i wykreślać dowolne rzeczy z załączonych dokumentów. Musi się jednak liczyć z tym, że w ten sposób pozbawia się możliwości udowodnienia czegokolwiek tak spreparowanym dokumentem.

Sąd oceniając skuteczność umowy przelewu ma prawo i obowiązek poznać treść całej czynności prawnej a nie tylko te postanowienia, które powód uznaje za korzystne dla siebie.

Nie można również stracić z pola widzenia tego, że powód nie jest bezpośrednio następcą prawnym pierwotnego wierzyciela (...) Spółka Akcyjna w W., a co za tym idzie winien on również wykazać następstwo prawne poprzedniego wierzyciela.

Innymi słowy, winien on wykazać ciąg potwierdzający następstwo prawne poprzedniego wierzyciela.

Jednakże łańcuch przejść uprawnień nie został w niniejszej sprawie wykazany, gdyż powód nie załączył do akt sprawy umowy przelewu wierzytelności z dnia 9 grudnia 2013 roku zawartą pomiędzy pierwotnym wierzycielem (bankiem) a (...)NSFIZ w W..

Co więcej z umowy aneksu do cesji wynika, iż ta pierwotna umowa przelewu wierzytelności miała być zawarta w dniu 18 czerwca 2014 roku a nie jak twierdzi powód w dniu 9 grudnia 2013 roku. Zatem aneks stoi w sprzeczności z pierwotną umową przelewu wierzytelności w zakresie, o jakie wierzytelności (...) Spółka Akcyjna w W. chodzi.

Na koniec tej części rozważań należy wskazać, iż powód dowiódł w najlepszym wypadku jedynie, iż w drodze przelewu nabył wierzytelność wobec G. J., a nie K. N. (karta 17).

Pomijając już brak wykazania legitymacji procesowej czynnej, co już jest wystarczające dla oddalenia powództwa, należy wskazać, że przez przelew można przenieść tylko wierzytelność istniejącą.

Powód musi, więc również wykazać, iż pierwotna wierzytelność istniała i w jakiej wysokości.

Powód nie wskazał treści zawartej z pozwanym umowy pierwotnej.

Sąd zatem nie zna istotnych dla rozstrzygnięcia postanowień umownych (kwoty pożyczki lub kredytu, terminu płatności, oprocentowania). Nie wie, kiedy pozwany popadł w zwłokę i od kiedy roszczenie wobec niego jest wymagalne.

Powód złożył jedynie dokumenty dotyczące innej umowy z 29 listopada 2004 roku - umowy rachunku bieżącego (...), a więc umowy, która zgodnie z twierdzeniami faktycznymi powoda jest poza obszarem zainteresowania Sądu.

Bez znajomości treści umowy stron z dnia 5 lipca 2002 roku nie sposób określić czy zgłoszone żądanie jest zasadne czy też nie jest zasadne.

Nie sposób dokonać subsumcji ustalonego stanu faktycznego do jakiegokolwiek normy prawnej.

Nie sposób określić, jaką sumę i kiedy pozwany miał zwrócić i jakie - w zakresie odsetek - winny być skutki ewentualnego opóźnienia.

Należy mieć na uwadze treść art. 6 k.c. zgodnie, z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Tym samym to, że Sąd nie zna warunków umowy zawartej z pozwanym i wobec czego nie może ocenić zasadności powództwa z punktu widzenia przepisów prawa materialnego, obciąża powoda i uzasadnia oddalenie powództwa w całości.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

SSR Jarosław Janeczek